

РЕШЕНИЕ

№ 6636

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4434** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 20065756 от 12.03.2021 г., постановено по НАХД № 1962/2018 г. на СРС, НО, 97 - ми състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-003869 г. от 15.09.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) – С., с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) на П. Д. А. е наложена глоба в размер на 2 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от Наредба № 2/2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително монтажни работи (Наредба № 2/2004 г.).

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1 от ЗАНН решението е обжалвано от А.. С касационната жалба се релевират основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК - нарушение на материалния закон и процесуалните правила.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв. М. поддържа касационната жалба.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрк. С. оспорва касационната жалба. Моли решението на СРС да се остави в сила.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и

недоказана.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че при извършване на проверка на 18.07.2017 г. по спазване на трудовото законодателство, във връзка с трудова злополука в строителен обект: "седеметажна жилищна сграда с подземни гаражи в УПИ I за „ЖС, Оо и траф“, находящ се в [населено място], м. „НПЗ-С.“, [улица], кв. 10а, изпълняван от [фирма]. П. Д. А. в качеството си на длъжностно лице - технически ръководител на строителен обект: "седеметажна жилищна сграда с подземни гаражи в УПИ I за „ЖС, Оо и траф“, на 11.05.2017 г. не е отстранил работещите по монтажа на метално скеле на източната фасада на строежа, които не са използвали лични и други предпазни средства за работа.

При така изложената фактическа обстановка е издаден АУАН № 22-003869 от 17.08.2017 г., а въз основа на него и процесното НП.

От правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението на СРС е правилно.

Настоящата касационна инстанция не споделя доводите на касатора, че в акта и НП липсва задължителен реквизит - посочване на виновно нарушените законови разпоредби при определяне на правна квалификация на деянието. Макар и да не е отразена нормата на чл. 276, ал. 1, изречение първо от КТ, във връзка с чл. 24, ал. 2 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, то посочването само на подзаконовата норма е достатъчно за да се приеме, че са съобразени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1 т. 6 от ЗАНН. Касационният състав счита, че термина "законни", в цитираните текстове от ЗАНН, не следва да се възприема буквално (т.е. да се тълкува стеснително). С посочването единствено на чл. 24, ал. 2 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г., която наредба е издадена въз основа на чл. 276 от КТ, санкциониранят не е бил лишен от възможността да разбере вмененото му нарушение. В този смисъл посочването само на нормата от подзаконовия акт не съставлява съществено процесуално нарушение.

Визираното в НП нарушение на чл. 24, ал. 2, вр., ал. 1 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г., се установява категорично от приложените по делото писмени доказателства - АУАН, чиято доказателствена сила не е била оборена, протокол за извършена проверка и писмени обяснения на П. А., И. В., П. Ш., Б. М. и С. К., според които, на 18.09.2017 г., работниците били допуснати до работа в проверявания обект, без съответните предпазни средства за работа на височина. С горното П. А. е осъществил състава на чл. 24, ал. 2, вр., ал. 1 от Наредба № 2/22.03.2004 г., с който на техническия

ръководител или бригадира е вменено задължение да отстранява работещите, които не използват осигурените им лични и други предпазни средства или са в нетрезво състояние.

Настоящата инстанция споделя и изразеното в мотивите на решението на СРС становище, относно размера на наложената глоба. Наложена глоба на касационния жалбоподател е в размер на 2000 лева при нормативно предвиден минимален размер от 1000 лева. Този ѝ размер е приет от районния съд за справедливо определен, тъй като нарушението е установено след инцидентна проверка по повод на най-тежкия резултат - настъпила смърт на човек в зряла възраст.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноси за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20065756 от 12.03.2021 г., постановено по НАХД № 1962/2018 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав.

ОСЪЖДА П. Д. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап. 18, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.